

2. szám.
Január 14-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Péter Pál.

E tisztos ósz férfit — vagy mit mondom! — e daliás ifjúdad alak itt előttünk jobb és balfelől a mi kedves barátunk Péter Pál. Nem Péter és Pál; hanem az egyik is Péter Pál, a másik is Péter Pál. Hogy arczképei ily különbözők, annak oka az, hogy az egyiket a *Telivér* előadása előtt fotografiázták; a másikat pedig a „*Mi újság a szomszédban?*” előadása után. Hinc ille Zwiespalt der Natur! Az első arczképe hivebb.

És valóban ő méltán tarthatja fel ily büszkén az arczát, mert ő mondhatja el azt Árpád apánk után magáról, hogy megalapította „*Magyarország*”-ot, s azt fenn is tartá egész a *Szathmári békekötésig* (a mikor tudniillik Szathmár Károly szerződött Wodjanerrel a Magyar

ország szerkesztése végett) az „*Ország*” dolgában is sokat ült *Budán*; s a *Törökkel* (Jánossal) folytatott hadjáratai hirhedettek!

De mind ez érdemei csekélységek ama hős tettéhez képest, melylyel a magyar írói névnek helyet vívott ki a — gothai nemesi almanachban.

Mint már említettük, ő koszorús szerzője a nemcsak halhatatlanná, sőt halhatatlanná lett *Telivérnek*: e pályadíjt nyert vigjátéknak, melyben diadalmasan van keresztül ví-

ve azon régóta sürgetett reformkérdés, hogy az inasok ne beszéljenek a színpadon.

A pályamű természetesen diadalmaskodott pályatársai felett, s a szerző nevét rejtő jelíges levélke felbontásakor az akademia nagy gyűlé-

sén, e név hullott ki abból: „Péter Pál“ arany-szegélyű lapon, melyen történetesen P. P. be-tükkel ellátott korona volt látható.

„Ez grófi korona!“ volt az archeologiai osztály véleménye. „Ez grófi poezis;“ bizonyítá a nyelvtudományi osztály. „Ez grófi parfüm!“ tanuskodék a természettudományi sectio!

A Telivér pályadíjas művet gróf írta!

Ezt mondák az akademikusok az ujság-íróknak, az ujságírók a publikumnak, a publi-kum a színészeknek, a színészek az igazgatónak, s miután e véleményt Péter Pálnak Malaczká-ról és Badenből kelt levelei is megerősíték, lett a kedélyek izgatottsága nagy!

A Casinóban konferenciák tartattak azon kérdés felett, ki lehet ő? Egyik azt állftá: az X. X. gróf, az tud folyvást versekben beszélni; másik azt mondá, ez S. gróf, az érti ily gyöke-remen a lovakat, a harmadik fogadott rá, hogy az Y. gróf, annak van egy igen jeles titkárja. — Száz huszonnyolcz palaczkra megy a pezsgők száma, a mik e tárgyban fogadásokul feltétettek.

A színházban nem kevesebb volt a tevé-kenység, a színészek éjjel nappal szerepeiket tanulták, a sűgó disponibilitásba helyeztetett, az igazgató saját butorait hordatta fel az előadásra, s saját kezével verte a szinfalakba a szegeket, mikre saját olajfestményű műremekeit aggatá fel.

Az előadás napján még csak egy kritikus-nak való szabadjegy sem volt nagy pénzért kap-ható, a Casinót ez estére bezárták, s az elnök

maga vezette in Corpore az egész díszes társu-latot az előadásra; a hol az erkély drei mann hoch elfoglaltatván, szerzőnek minden genialis mondása tapspelotonnal üdvözlötetett

Ez volt Péter Pál inauguratiója.

A kritika is üdvösen meg volt szeppenve, s e hatás kiterjedt még második darabjára is, „Mi újság a szomszédban?“ mely bár nem érte el egészen az előbbi sikerét, még is a kritikusok referádáikban nem annyira azt fejtegették, hogy „Mi újság a szomszédban?“ mint inkább azt, hogy „Mi szomszéd az ujságban?“ mely darab-nak pedig egyéb hibája nem volt, mint az, hogy szerzője nem ismerte fel helyzetének előnyeit, s bár mint jelenleg az első magyar általános élet-biztosítási szak vezető főnöke, szülöttének életét biztosítani elmulasztotta.

Ki kell emelnünk még tisztelt barátunkat, mint igen kegyes családapát, kinek jelszava: „bocsássátok hozzám a kisdedekeket!“ (Különö-sen, ha csinos dajkáik vannak). E mellett határ-talan tisztelője a szép, s mint báró Eötvös mond-ja a „jobb“ nemnek (igaza van: én sem szere-tem a férfiakat) akár csipkében, akár halina-kantusban; a mit alább következő saját elbeszé-léséből is fényesen kivehetünk.

Kivánjuk tiszta szívünkéből, s ez ohajtásunk számos tisztelői véleményével találkozik, hogy kivivott mellékeve „Telivér János“ változzék át majd egyszer „Telipéncz Jánossá“!

K—s M—n.

Se baj!

(E versezetemet ajánlom a „Presse“ azon pesti levelezőjének, ki a magyar ember ez időbeni bugyogóját oly ékesen megénekelte.)

„Muló divat, semmi más,
A mit a magyarok üznek;
Nem sokára ellobog,
S vége lesz a szalmatűznek.“

Igy vigasztalta magát,
Kinek nem fért a fejébe,
Hogy attila és dolmány
Lépett a rút frakk helyébe.

„Muló divat, semmi más,
A mit a magyarok üztek;
Megmondtam, hogy ellobog!
Már vége a szalmatűznek.“

Ekként szól most sógorunk,
Kárörvendő gúnyos szóval,
Látva miként egyesül
Attila a bugyogóval.

S látva, hogy ki év előtt
Dolmányt viselt s pengett sarka,
Kire, hogy ha ráveté
Szemét a lány, mondá: „nyalka;“

Látva, hogy még olyan is,
Ki túlzott a viseletben,
Most már bugyogót visel,
Azt gondolva: ez áll szebben;

Látva mindezt sógorunk,
Természetes, ha azt tartja:
„A magyar nem consequens,
Nem erős az akarata.“

„Fellángol mint szalmatűz,
És ellobog ép oly gyorsan;
Erre építs s győzni fogsz,
És megörlöd lassan-lassan.“

Megörlöd-e? meg a szöszt.
No csak várj! nem oda Buda!
Viseltünk mi *czopfot* is,
S él a magyar, áll még Buda.

**A „Telivér“ szerzőjének levele,
a „Mi ujság a szomszédban“ szerzőjéhez.**

Pozsony, decz. 20. 1864.

Jó reggelt!

Ne higgye uraságod, hogy művem rendkívüli sikere, — főleg a színpadon kívül — kábitott el, midőn az európaiilag szokásos megszólítás helyett, az ezt pótoló „jó reggelt“-tel köszöntök be. Uraságod, mint világban forgott ember, bizonyosan kapott már az osztályomhoz tartozóktól levelet, s minthogy uraságod sem nem bankár, sem nem fiskális, e levelek bizonyosan, vagy minden megszólítás-nélküliek, vagy a leereszkedés foka szerint, az általam is használt bevezetéssel látvák el. Uraságod azonban, mint mondám, sem a siker mámorának, sem tiszteletlenségnek ne tekintse azt, hogy én is osztályom elve és szokásai szerint cselekszem. Megvallom, e szokást én sértőnek tartom, de e kérdésnél, mint „Telivér,“ művemben meg van írva :

„ — — — — — csupán az határoz,
Lehet hibázunk és a védett elv tán roszt,
Az határoz, mondom, osztjuk-e az elvet,
A mely osztályunké, lealkuvás nélkül? “

Én, amice, mint telivér aristokrata osztom kasztomnak elveit, s uraságod e magyaráztomban, ha levelem megszólítása a maga illemfogalmaiba ütköznék, elégtételt nyerhet, és e magyarázat után uraságod nem fog keresni lenézést az irodalom munkásai, a fejük munkája után élők irányában, nem legalább nálam, ki írói diletantismusom alkalmával megírtam, hogy :

„ — — — — — a főnemes lovat,
Gyapjút, búzát árul, a mit vagyona ad? *)
Ha a ménes és nyáj, mint töke, nem szégyen,
Az író munkáján pénzt mért ne cseréljen “

És mégis, lássa amice, ilyen erős a szokás, tulajdonképen az osztályszellem hatalma. Aztán, ha én az uraságodhoz intézett levelet nem úgy kezdem, hogy „jó reggelt,“ vagy, mi köztünk szokásosabb, minden megszólítás nélkül, akkor okot adok uraságodnak is, hogy oszsa azok kételyét, kik azt hiszik, hogy az alólirt nem kékvérti aristokrata. E kétely engem a szájalom mosolyára indít, mert, vallja meg, amice, hogy (tisztelet, és becsület bár az uraságod osztályabelieknek) az én osztályom által genialis inventióval Lateinereknek nevezett egyének közül, tán az egy Bérczyt kivéve, senki sem bírhat annyi ismerettel a nemes sport-tudomány körében, mint a mennyire irodalmi diletantismusom koszorúzott eredménye tanusít.

Azonban, ha közel szemügyre vesszük a kérdést,

némileg igazoltnak fog feltünni osztályomnak elfogultsága uraságtok irányában, midőn a színpadon a legtehetségesebb írók műveiben oly helyzetek, az úr és szolga közti viszonyok árnyékaltai fordulnak elő, mik a miveltek körökben a lehetlenségek közé tartoznak, mik a páholy közönségét nem a helyzet komikuma által felidézett mosolyra, hanem az irónak, a miveltek körök, a gentleman szokásai felőli fogalmának ferdesége miatt jogos szájalomra indítják. De hiszen levelemnek célja nem e doctrinárség, hanem hogy uraságodnak szerencsét kívánjak vigjátékának nagy sikeréhez.

A multkor a véletlen egy tolakodó utitársat juttatott mellém a waggonban. E tolakodó ember, ki egy halmozott ujsággal volt ellátva, megkinált a Bolond Miska azon számával, mely uraságod munkájáról szól. Örömmel olvastam, hogy a maga vigjátékáról egyik lap sem szól a kemény ítélet hangján. Így a maga darabja jó lehet. Megbocsátám utitársamnak a tolakodást, mert csak ennek folytán tudhattam meg, hogy uraságod jó munkát írt, minthogy én, mint maga tudja, a „Vadász és Versenylap,“ s egy bécsi ujságon kívül más lapot nem járatok, s a magyar lapok közül csak a P. Lloydot olvasom.

Apropos Lloyd! De ha uraságod vigjátéka oly jó, a milyennek kell azt tartanom a „Bolond Miska“ jelentése után, akkor hogy bánhatik önnel oly barbáruul a Lloyd, melynek eljárása, bocsánat a hasonlatért, eszembe juttatja azon komikus helyzetet, midőn valaki felebaráti szeretetből az útmentében fekvő ittast minden erővel lábra akarja állítani. A szegény gyarló ember azonban csak nem tud lábra állni. Végre több haszontalan kísérlet után, a felebaráti szeretet apostola sorsára bízta a lefekvésre *hajlandó* testvért, s inkább ledobva, mint elejtve őt, szegény fejének megverzését okozza. A Lloyd is elmondá, mily nehéz már most tetszeni oly francia vigjátékok után, melyek még az ember testi hibáiból is a komikum eszközeit merítik, melyek a legnagyobb raffinement-val fokozzák a komikum hatását, a Lloyd, mondom, feléleszti uraságod erkölcsi elveit, hogy művét megmentse, de hiában, lábra csak nem állíthatja, s végre haraggal inkább eldobja, mint elejti, úgy, hogy a vérét látom omlani az areopag homokján.

Ez ítélet, megvallom, engem megzavart. Higye el, amice, hogy a Lloydot nem olvasva, megosztottam volna magával babérait, melyeket hálántékim körül a „Telivér“ font koszorúba, de így csak az szolgáljon elégtételeül, hogy művét ép oly gyakran fogják adni a színpadon, mint adják az én vigjátékomat.

Isten velünk. (Már mi így szoktuk a levelet befejezni.)

Péter Pál.

*) Az az, a kinek még vagyona van.

A m u m u s,

Mit könnyebb elviselni.

1862. aug. 17-kén este 94 napi távollét után ismét, (nem csak a budai várfokról) láthatám Pestet. Minthogy nőtlen embernek rideg a lakása, első utam Kuglerhez vezetett; szükségem volt egy kis édességre. Ott találtam az ország tiszteletében megöszült, tán 80 éves gr. Z. Károlyt. Irántam való szíves részvétét tanusító kérdéseinek egyike az volt, hogy nagy meleg volt-e odafenn? Egy ismerősünk, ki a beszédbe vegyült, e kérdést alkalomul használta fel azon észrevételre, hogy ily nagy hőségben még is alkalmatlan lehet a szűk magyar nadrág, és hogy bámulja ő méltóságát, hogy még ily hő napokban is egészen magyarban jár.

„Kedves öcsém uram, mond az öreg gróf, nehezebb elviselni a nagy adót, és mégis elviseljük.“

P. P.

Enek az inségben.

— Énekli egy agyon vexált hazafi. —

Motto : A sebzett vad a rengetegben
Kinjának hangot ad

Tompa.

Jaj magyarság! jaj minékünk!
Végünk vagyon, végünk!
Annyi a lap, mint a gomba,
Uj zöldül fel, minden nyomba,
Akármerre lépünk.

A dada.

No hisz értünk boldog évet,
 Az ember elképped;
 Nézzen hajszra, nézzen csára,
 Mindenütt csak lapját látja —
 Előfizetés-nek.

Eddigélé az is bántott —
 Hogy hát — két *hazánk* volt,
 (Magyarhon meg Erdély) — s mostan,
 A harmadik is betoppan —
 Nagyon kérve : pártold!

Elrejtözöl ó-toronyba,
 Nyugton lész — gondolva?
 Mind hiába, — a *bagoly*-nak
 Hangja ver fel téged onnat,
 Rémesen huhólva.

Elbujdosol rengetegbe —
 S füre heveredve, —
 ,Bizton vagyok' — fújja ajkad —
 De mi csipett oly jót rajtad?
 A *csalány* volt, nemde? . .

De ki győzné rimmel őket,
 Ez újévben születőket?
 A sok újlappal sorozatja
 Maga egy új lapot adna,
 — S én is? . . — inkább ölj meg!

Jaj magyarság! jaj tenéked!
 Véged vagyon, véged!
 Születtél vón' halva inkább —
 Világszemle-ként, semmint rád —
 — Jöjjön ez ítélet!

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Tehat, a mint kukuriczakapalaskor mult esztendeje megmontam; csakugyan betejestülnek reményeink; is meglesz, a mit kívánhatunk, mihelyt új kivik lesznek Magyarországon.

Könyörgök alazatosan : csak ne it mi nálunk Liptoban, Turoczban miltoztasik kiviket cynosuraul felvenyi, mert azok it nagyon kison megteremnek! — Most mar osztan igazan minden hazafiui kebel legforob ohajtasa az, hogy — meleg legyen a tavasz, meg a nyar!

Mínhogy mar bene vagyok toasztok regisztralasaba, elmondhatok, hogy redout-terem ünneplyes solennitasu diszebidje alkalmatosagaval, halotam kit rendbeli toasztokat kit ujsagiroltaltal. Egyik azt monta : Isten iltesen redout terem jövendü subarendasat, a magyar országgyülist; másik azt monta : de ne csak magyar országgyülist iltesen Isten, hanem a balbajaro kisaszonyokat izs, a kiknek kedvükir ipitetet terem. Ecce! E szerinte a magyar országgyülist, meg a pesti dalido hazastarsak! Is igy a pesti bal, felesige pesti országgyülistnek. Valyon az

urasagnak, vagy az aszonysagnak lesz-i igaza? Majd megmutatya aratas. In, mint egyiptomi Jozsef, mindenap kivikel almodok. Egyibiranta meglehet egy terembe bal izs, meg országgyülistis izs. Ezek nyaron dikezioznak, azok tilen ugrralhatnak; ha lesz ra nekik oka?

Mig egyet kirdezek : minek mongya az a bicsi ujsag, hogy hatfeli szilyel kel osztanyi kuriat, mert *Pest mesze van ország szilitül*. In ugy tanultam, hogy ország egyik szile mig izs csak meszeb van masikatul, mint közepitül; izs ha nekem adig procesusom volt temesvari emberel, az igaz, hogy mind a keten karomkotuk *egy kicsin*, mikor be kelete menyi a Pestre, s ha ezutan nekem nem kel bele menyi Pestbe, hanem gyün helyembe kiralyi tabla, in az igaz, hogy nem fogok karomkonyi : de majd karomkogyia mind a ketönk helyete temesvari ember, a kinek fel kel gyalogolnyi — Turocz Szent Martonyba!

Azirt izs maradok, a hogy maradhatok —

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Bécsi apróságok.

Megint 365 lépést megtettünk volna, — miben és merre? — majd csak kiderül idejében, bár ha eszünk járását kissé megeresztenők, egy-két igaz tételre csak juthatnánk.

Fülettünk, — kissé nagyon is megfeszült dohártyánk és valamennyi — politikát értő vagy nem értő — a Tuillériák felé irányozta orrát, fülét, száját.

„*Je me veux inspirer*“ volt a jelszó. — Ezen *inspirer* már a telegraphon — mondják — nagyon nyugtalanul jött.

A szerkesztők egyszerre az egész személyzetet ammandirozták a lexiconokhoz, — lett nagy lapozgatás, hogy nem rejlik-e ezen szó alatt valami régi különös vagy látszólag közömbös kifejezés, mellyel az olvasóra szintén lehetne — inspirálni.

A szedő még a gépre is inspirált — nem kell félni, nem jön semmi rendkívüli, csak béke és nyugalom.

Egy derék Lerchenfeldi háziurnak eszébe jött, in

quarto magát családja újévi meglepetésére lefotographiroztatni. Mikor már pozitív csinált, és a gépigazgató olyan szép „leger“ positióban kezét lábát igazítván, „ruhig bitte“-t elmondta, és a gép működni kezdte, a mellékteremben valaki a Seine melletti gratulator nevét ejtvén ki, a lerchenfeldi posíturájában összereszt — leskelődve hegyzett füllel elfordult — s a vége az lett, hogy két ort és négy fület mutatott a minta.

Egy Verfassungphiziognomia feltette magába, hogy egy hétig nem iszik feketét, mert a kellner akkor tartván újévi gratulációját — legalább egy forintot kíván ki az ember zsebébül. — De ujság sem volt ám — még pedig az újévi köszöntés sem. „Was krigen wir denn“, kérdi ösmerőseit „Békét meg *inspiratiót*“ volt a válasz.

De hát mi rejlik abban az inspiratióban? Emberünk két óráig sem tudott békén lenni, elment feketézni, és a „m' inspirer“ egy forintjába került.

Ha tudnám, hogy mi lesz azon „m' inspirer“ akkor tudnám azt is mi lesz „jövő évben“ biztatta magát a feberpatensi physiognomia.

Még egy kis más inspiráció.

Egy jámbor férj — újév reggelén kipakolt felesége előtt szivderítő apróságok közt egy pár finom narancssárga kesztyűt is. A kedves feleségecske egészen elragadtatva nem tudott szót lelni, hogy háláját kifejezze. Ez éppen nagyon fatalis volt, mert látván, hogy kedves férje, különösen „jó,“ a kis feleség elmésen gondolkozott, ha már annyira bent van a spendirozásban, úgy használni kell az alkalmat — mert a kedv igen ritka a mai nap férfainál — és lassanként megpendítette a már ajtón bekandikáló farsangot, — oly szépen, oly csendesen, — hogy a férfi meglepetve vette észre, hogy a felesége minden bálban akar részt venni. A „minden“ nagyon megdöbbenőleg hangzott vissza a férjnek jelen ajándékok által is már nagyon elérzékenyült tárczájában. Csendesen, utóljára hangosan replikázva opponálni kezdett, rossz időt, kellemetlen viszonyokat állítván argumentumai közé.

A kis vigjátéki jelenet legszebben folyt, mikor a feleség egy coup által végezni akarta az egészet. „Minek nekem akkor a narancsszínű kesztyű?“ Fogta és kályhába dobta: A férj hallgatott. Egy kis pausa lett.

Midőn a kesztyű elégett, feleségéhez hajolva hallkan azt mondta: „Galambom, most már egy bálra sem mehetsz, az elégett kesztyűben számodra a farsang költségeire 3 szazas volt rejtve — ám ezek ott a lánban farsangolnak.“ Gondolhatják, milyen szemmel nézett az asszony férjére. *Be jól feltalálta az a férj magát*“ sohajtott valaki.

Még egy más szintén eredeti újévi ajándék.

A düppei sáncczoktól hazatért porosz érdemjellel díszített vitézek kedves vendégei lettek minden salonnak, hol költött és valóságosan átélt kalandokat meséltek. Egy ily hős, sikeres hódítást tett egy házas hölgnél és hajlamát hamarabb megnyerte mint egy dán knicker. A férje azonban igen hamar átlátta az egészet, de nem szólt semmit.

Újévkor a feleség egy nagy levelet kapott reko-mandirozva, ki irhatta más mint a Königsberg hőse.

Felbontván a levelet, talált benne egy formaszé-
rűen kiállított „Befugniss“ amelyben férje neki hitelesen megengedi az érdekes mars fiát kényekedve szert fogadni és viszonyát folytatni.

E megszégnyítés hatalmas gyógyszerré vált.

A népszámításon rég túl vagyunk, mégis naponként derült fel egy két érdekes történet. Untig üzött bennünket a kérdés „Name? Stand? De a dolog netovábbja volt az Alter? Különösen ez volt, azon pont, mely a gyöngéd nemnél“ felette gyűlöletessé tevő a népszámítást, és az eljáró hivatalnokok különös fogásokkal éltek ezen kérdést tisztába hozni. Azért leginkább csak a

születés év, vagy „bitte wie jung sind Sie“ szerény kérdésével igyekeztek ezen felette finyás ponton keresztül jutni. Egy csinos fiatal hivatalnok belép, hol egy szerény testvér pár, — jó vénecske — éppen a szeretett mopslit kávéval éteti. A Stand, mint már a physiognomiából ki volt olvasható „Jungfrau“ volt, de jött most ez a fatalis „Alter.“ Az élte célját tévesztett testvér pár, szemtelegraphirozást rögtönzött, utóljára nagy vontatva monda az egyik testvér, nem kissé kaczer hangulattal: „huszonkilenc“ és „huszonnyolc.“ A hivatalnok távozott, de a gyanu még a garádicson támadt benne, mintha itten nem „aufgeschnitten“ hanem „abgeschnitten“ volna. Első teendője volt a legutóbbi 1857 évi számitási ivet elő venni és kaczagva tette ki kezéből.

Azon hajadon ki most huszonkilenczet vall, már akkor „harminczhármat“ iratott, — és aki ma huszonnyolc, már akkor „harminczkét éves volt. És most még mondjá valaki, hogy nem történéhetnek ezen realis korszakban csudák? Még nem jár a világ oly hamar végire ha az emberek hat év alatt, négy évvel megifjodnak.

Adomák.

— Kunszent-Márton jövéri négy lova röpité 1849-ben egyik jó barátomat Turkevibe.

„Ej, be jó négy lova van János bácsi, szolítá meg barátunk a komoly kocsis.“

„Jó biz az, uram, de akkor látná csak, mikor abrakot eszik.“

„Hát most mivel tartja“?

„Herével.“

„Hisz jó az a lónak.“

„Olyan biz az, uram, mint az embernek a spinót.“
Mezötúr határában egy csapat ujonczhuszárral találkoztak.

„Csinos legények, szólalt meg barátom utitársa.“

„Hát még, a kik tőlünk elmentek, mond János. Nem volt, uram, azok közt sem ragyás, sem szöke.“

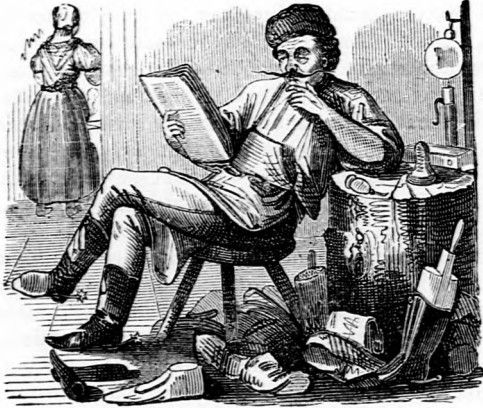
„Hiszen, szóló nevetve, barátom, a szöke is megjárja.“

„Biz, uram, nem igen ékes az.“

Mind barátom, mind utitársa szöke volt.

— Egyik kedves barátom feltétlen tisztelője III. Napoleonnak; de a német zenét nem kedveli; vére haragra gyűl, ha a repertoireon Bethoven vagy Mozart operáit látja. Hogy e mesterek symphoniaiinak meghallgatására birhassuk, arra nincs mód és erő. Mikor még a „Pesti Naplót“ szerkesztettem, a „Franciaország“ rovatban 2—3 sort azon tréfa számára foglaltam le, hogy a párisi tudósítások közé igttattam azt is, miként ő Fel-sége a francziák császára kiváló előszeretettel viseltetvén a német zene iránt, az udvari hangversenyeken Bethoven, Haydn, Mozart, Schumann művei adatnak nagyrészben elő. E tudósítás után nem sokára „Don Juan“-t adták. Az én barátom, ki mint a színház rendes látogatója ekkor is jelen volt, csak hallgat, csak hallgat; nem szidja, mint máskor, a játékrendkésztőt. „Még is sok szép van ez operában,“ szólal meg végre. Mi komolyan tettünk igent.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Azt mondja Hamlet: „Mire kizöldül a fű, akkorra megégettük a ló.”

— — (Igaz-e, hogy Telivér János ur a „Taurus“-hoz akar menni jegyzőnek?) Bizony még megteszi, ha csak üszöket biztosít e társaság. (Öreg legény ő már notáriusnak.)

— — (E napokban láttam Telivér János urat, no ugyan öszülni kezd a lelkem.) Nem öszül az, festi a haját szürkére, hogy a nők több bizodalommal legyenek iránta. (Bizony romlott ez a világ! Ki hitte volna e jámbor emberről!)

— — Tudod-e asszony mennyi egy napoleon? (Nem én.) Hát 20 frank. Tudod-e hát mi hiányzik Frank minister urnak, hogy Napoleon legyen? (Nem én.) Hát csak 19 frank.

Régi jó időkből.

B. megye egykori főispánya a tisztújítást megnyitó beszédét, Bécsben tanult magyar kiejtéssel, e szavakon kezdé: „Azzal kecsegtetem engemet.” B. Ödön, ki a főispánnal szemközt ült, e szavaknál felkelt, meghajtá magát, s „Egészségére kívánom Excellentiádnak” szavakkal szakítá félbe a beszédet.

„Mit kíván a tekintetes ur egészségemre?” kérdé bámulva a főispán.

„Azt méltóztatott mondani Excellentiádnak, mond B. komolyan, hogy aszalt kecsegét evett.

A t. KK. és RR. homerosi kaczejban törtek ki.

P. P.

— Az 1843—4-ki országgyűlésen a kir. városok rendezését illető törvényjavaslat, illetőleg a KK. és RR.

ez érdembeli üzenetének tárgyalásakor a főrendi tábla egyik buzgó tagja a RR. üzenetét pártoló következő ékes beszédet tartott: „Én a kormánynak több ereje nem kell atni. Az senki sem nem takat, azok az emper a kifelden csak absolutismus kiapál, mindjárt mekijet. Most jönnek az enyim félelemny; (halljuk) felitelő (értsd: kir. felügyelő) nem akarok, mert az csak Polizeicommissár.”

P. P.

— Az 1844-ki országgyűlésen, a fő RR. jun. 7-ki ülésében a RR-nek a kerületek rendezése iránti üzenete tárgyalatván végzésül a kormánypárt egyik tagjának indítványa értelmében kimondatott, hogy a kerületek országgyűlési szavazata azok rendezésétől nem feltételeztethetik. Az indítványozó gróf beszéde szórul szóra e rövidke construction kezdődött:

„A hon iránti tántoríthatlanul és bajnokilag kitüntetett, századokon át testvérileg megosztott szenvedéseken megedzett hűségért hálaváltságul nyert szabadalmakkal és kiváltságokkal feldiszített, szakadatlanul pedig a nemzetiség és honi érzelmek melegítő csiráját keblökben hordó két nép rajának, a jász-kunoknak és szabad hajdúknak a jelen idő fejleményeihez alkalmazott szilárdabb jog és törvény-alapon nyugvandó jövője iránt célirányos törvényekkel rendelkezni, olyasokkal, melyeknek talapzatát, mint egyeseknek a közjóléteből kibontakozott boldogságát, önkényt, bizalmatlanságot és visszaéléseket a lehetőségig eloszlató beligazgatási rendszer képez, vala és lennie is kell a törvényhozó testület, a nemzet egyes jóléte felett előörkődő gondjai nem legutóbbikának; mely testület satb. in infinitum. **P. P.**

Füredről.

Füredről az a gyászhir érkezik, hogy az uradalom már az idén megint nem akar új fürdői házat építtetni: akkor ez idén aztán majd nem úgy fogják mondani, hogy „füredi fürdői saison,” hanem „füredi lábviz saison.”

A Redout szónak magyarítására eddig elé feltalált és ajánlatba tett új szavaknak lexicon.

Vigarda.	Rajonda.	Pompavár.	Fényterem.
Kéjvárd.	Ugorda.	Tüntelek.	Káprahely.
Lejtvárd.	Tánczolda.	Csillavár.	Bübájd.
Üdüde.	Zenille.	Dalomlak.	Diszcsárda!
Gondilla.	Kéjjakol.	(Lakodalom-bol)	(Ezt leginkább
Vigalda.	Édlak.	Disztornác.	ajánlhatjuk.)
Kaczejda.	Dalinda.	(Ez még a legszebb)	(Folyt. követ.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldk.